

Homs dóna per exhaurida la via autonomista i sosté que Catalunya ja no necessita l'Estat per al seu desenvolupament econòmic i social

FRANCESC HOMÍS

Coordenador de la comissió sobre la refundació del catalanisme de CDC i diputat de CIU

Pel dret de decidir

Es una obvietat afirmar que fer política consisteix a transformar per la via democràtica la realitat en funció d'un projecte prèviament definit i àmpliament compartit. I també ho és constatar que avui massa sovint ni s'atén a la realitat ni es té voluntat transformadora, ni hi ha cap mena de projecte transcendent i col·lectiu. Assumint l'autocrítica que em correspongui, crec sincerament que una part important del descens que vivim té a veure amb el fet que hi ha massa catalanistes que han renunciat a fer política. Sembla que ens hagin instal·lat en "el no fer i no deixar fer" i en el "jo tinc la solució, tots els altres estan equivocats", mentre observem amb desesperació com el país va perdent oportunitats i força.

És en aquest context que en Mas ha fixat un nou projecte de país. Ha repetit que és la seva aportació, que pre-tén compartir-la i discutir-la amb qui en tingui ganes.

També ha reconegut que ningú li ho posarà fàcil, admetent plenament la lògica de la contraversia política, que impliqui el profund respecte pels altres. En Mas fa política i és clar el seu projecte: Catalunya. Des d'aquesta perspectiva es pot afirmar que no hi ha novetat. I jo hi afegixo: només faltarria. Així doncs, on és la novetat del plantejament d'en Mas? Doncs per dir-ho ràpid: en el canvi de paradigma que representa l'aposta per la radicalitat democràtica per damunt de l'encolliment d'unes lleis que es decideixen fora del nostre país. Si admetem que Catalunya és una nació, hem d'admetre també que Catalunya serà i farà el que decideixi democràticament, sense cap més límit. Fins ara aquesta ara una expressió retòrica. Actualment és una realitat incontrovertible. I admetre-ha és admetre també el nou pragmatisme: d'acceptar els límits constitucionals cal passar a defensar tot allò que democràticament decidim. I actuar. Per què ara aquest

canvi de paradigma? És evident que la via de la negociació per ampliar l'autogovern sota el marc legal espanyol no només està exhaurida, sino que està clarament arrebancada. No ens conformem amb el desplegament de l'Estadut. Ni amb el resultat de la negociació a Madrid, ni amb la proposta del Parlament, que no incloïa el concert econòmic. També està liquidada l'aposta històrica del catalanisme per "regenerar" Espanya. Treient ayns conmutats d'implicació lleial i responsable en els afers del conjunt de l'Estat ens retornem en forma de menyspreu i garreperia. L'Estat vol ser més que mai un estat-nació, sense acceptar les altres nacions que el conformen. Un estat que nega una de les parts no és un estat democràtic i, per tant, està condemnat a desaparèixer com a tal.

Però el canvi de paradigma també s'explica per l'adaptació de les aspiracions del catalanisme a la realitat d'un món globalitzat. Per això parlem de refundació. Avui, tot el contrari que fa un segle, posar límits jurídics o formals a les aspiracions d'un poble és impossible. Si les fronteres físiques no tenen sentit i el que compta és el que podem oferir al món, Catalunya ja no necessita l'Estat pel seu desenvolupament econòmic, social i cultural. Catalunya necessita per damunt de tot i per poder guanyar el futur un gran projecte col·lectiu i àmpliament compartit. I això és el que proposen des de CDC, des d'això que denominem amb modestia i ambició alhora "la case gran del catalanisme". Conscients, ho hem dit i repetit, que sols ni ho farem, ni ho volem fer.